

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis Universa, Complectens Omnia Morum Præcepta, Et Principia Decisionis Omnium Conscientiæ Casuum, Suis Quæque Momentis Stabilita

Ad usum Parochorum, & Confessariorum

Continens Tractatus de Conscientia, de Legibus, de Peccatis, de Virtutibus
Theologicis, de Religione, & Beneficiis. Adjunctis in hac editione
Propositionibus ad hanc usque proscriptis

Antoine, Paul-Gabriel

Ingolstadii, 1734

VD18 90392140

Q. 5. An saltem Deus potest dispensare in aliquo præcepto legis naturalis?

urn:nbn:de:hbz:466:1-40986

rali prohibita, vel præcepta, & per quas mutatur materia.

Not. Aliquid est de jure naturali permissivè, vel præceptivè. Illud est de jure naturali permissivè, quod Lex naturalis nec præcipit, nec verat, nec irritat; sed permittit fieri, vel aliter de eo statui. Illud est de jure naturali præceptivè, quod præcipitur, vel prohibetur jure naturali, ac proindè cujus oppositum à nemine statui potest.

Q. 5. An saltem Deus potest dispensare in aliquo præcepto Legis naturalis?

Resp. I. Ex communi non potest dispensare directè, & propriè. Quia dispensare propriè in lege est liberare aliquem ab obligatione Legis, manentibus omnibus circumstantiis, sub quibus Lex viget, & obligat. At Deus non potest absolutè hoc facere in Lege naturali. Ergo. *Prob. Min.* Nam Deum liberare aliquem ab obligatione Legis naturalis, manentibus omnibus circumstantiis, sub quibus illa per se obligat, est Deum concedere alicui, ut agat aliquid jure naturali vetitum, vel omittat aliquid hoc jure præceptum, manentibus omnibus circumstantiis, in quibus id jure naturali prohibetur, vel præcipitur: ac proindè ut agat id, quod est intrinsecè malum, ac inhonestum, vel omittat id, quod
tunc

tunc ex natura rei necessarium est ad honestatem morum, & cujus ommissio dedecet naturam rationalem. At Deus non potest absolutè hoc concedere; nam hæc concessio repugnat Sanctitati, ac Sapientiæ Divinæ, & decenti, ac ordinatæ gubernationi creaturæ intellectualis.

Resp. II. Deus potest dispensare improprie in iis Legis naturalis præceptis, quorum materia pendet à Dominio Dei, quatenus potest materiæ legis apponere, vel tollere conditiones, ac circumstantias quasdam, quibus positis, aut sublatis actiones jam non sunt Lege naturali prohibitæ, vel præceptæ. Sic Deus, ut supremus rerum, ac jurium omnium Creaturarum Dominus, potest alicui tribuere jus usurpandi bona aliena, occidendi innocentem, &c. Quo jure dato, acceptio boni alieni non est injusta, imò non est acceptio alieni, sed boni, quod fuit alienum, & jam per donationem Dei factum est proprium accipientis; occisio innocentis est justa, cum fiat auctoritate accepta à Deo, qui potest prohibitu disponere de vita hominum, &c. In iis verò præceptis, quorum materia non pendet à Dominio Dei, ne improprie quidem dispensare potest: nam sunt quidam actus ita intrinsecè mali, ut in nulla circumstantia fieri possint liciti: cujusmodi sunt odium Dei, blasphemia, idololatria, hæresis, perjurium, &c.

Q. 6.